

Eusebio Lorenzo Baleirón (Dodro, A Coruña, 1962-1986)

Obra poética: *Os días olvidados*, 1985. *O corpo e as sombras*, 1985. *A morte presentida*, 1988. *Gramática do silencio. Obra poética*, 1996.

INÚTIL INSISTENCIA

Perguntar polas cousas, darlles nomes exactos,
posuir un vento ábrego, un vento feliz
que consuma a extinción da batalla
é inútil.

Só quedará unha palabra a alzarse
nas murallas
como saída do eco dunha fruta fermosa.

Inútil, alma, será entón
perguntar polas cousas, polas horas inúteis,
e comece o lamento de agora
para o fin dos meus días.

E que nunca sexas tentada
pola incuria do corpo vencido e infame.

Parte lixeira como parte
o amor coa alba

a lugares de acougo
porque inútil será todo o esforzo
e baleira a ocasión, a insistencia.

(De *A morte presentida*)

Ana Romani (Noia, A Coruña, 1962)

Obra poética: *Palabra de mar*, 1987. *Das últimas mareas*, 1994. *Abril*, 1996. *Arden*, 1998.

«*Belas irmás, subide
ás máis firmes rochas*»

Edith Sódergran

CAMIÑAN descalzas polas rochas,
pantasma de sal habitan as sombras,
saben que as últimas mareas
esqueceron na praia os restos do naufraxio.
As mulleres recollen cada noite
os tesouros de auga, líquidos e fráxiles,
rebélanse contra a Historia,
constrúen co mar as estatuas
que nunca permanezan.
As mulleres de sal, con argazos de sombras,
xorden das últimas mareas
e tecen tesouros de auga cada noite
contra a Historia.
Elas, que saben que o efémero permanece.

(De *Das últimas mareas*)

Xosé Manuel Millán Otero (Beluso, Pontevedra, 1964)

Obra poética: *Este é o tempo do sal*, 1992. *As palabras no espello*, 1995.

PERDIDA CARCASONA A CIDADE OS DIAS
OS ROSTROS QUE TIVECHES

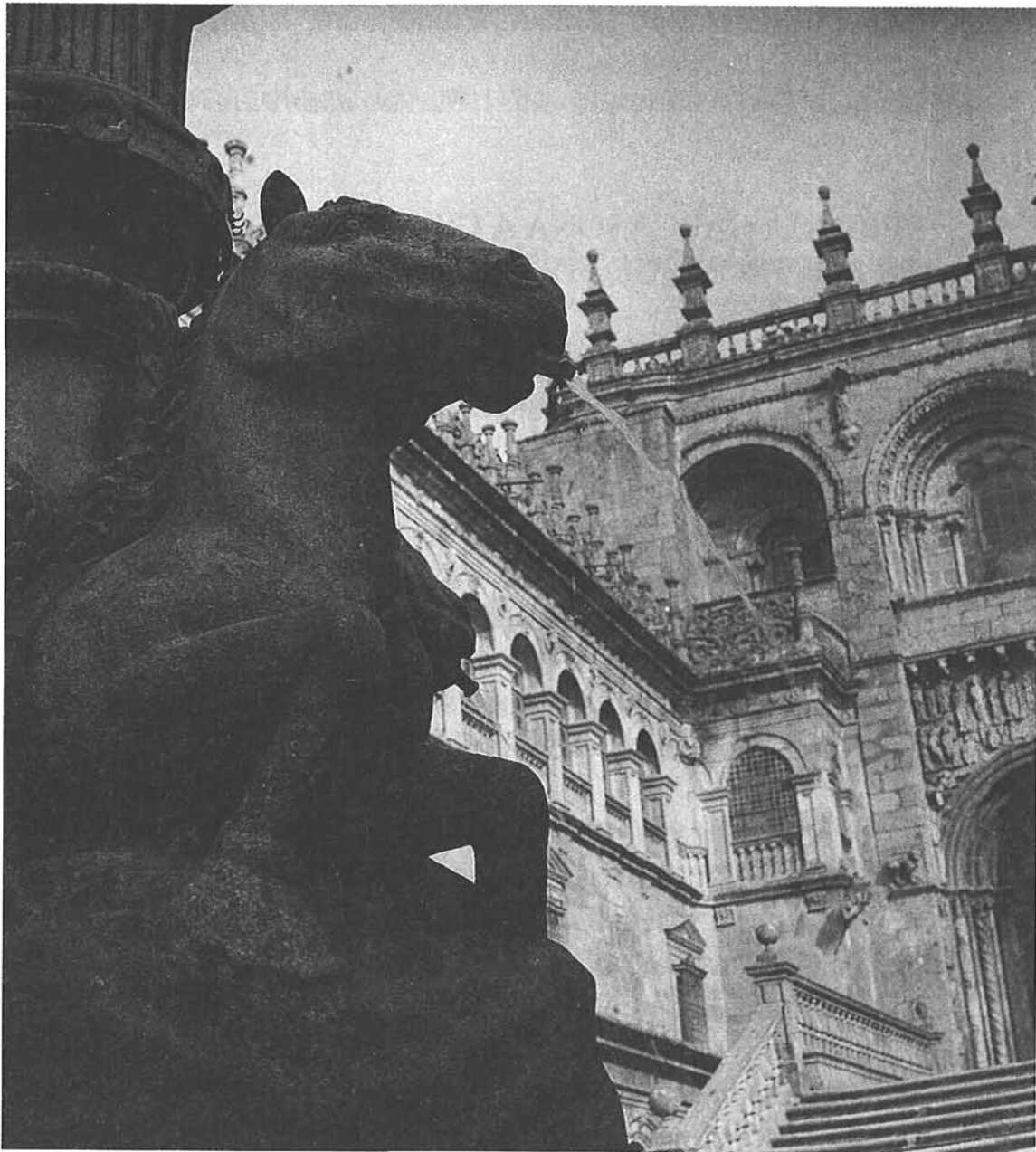
nunca máis volverás a carcasona
di adeus á cidade encaramada nos outeiros
e á que repta e se adelgaza na planície até o horizonte
e á que pendura do precipicio como agoiro

crerás que foi por desangrares as palabras
porque é bon inventar o mundo e rostros que o fecunden
necesário coma un viño tépedo e sal para a viaxe
aínda que en cada pulsación sexa a morte a que palpita
cando esixe o seu tributo en cicatrices

todo regresa con vagar para ser cerna
endurecido talvez no adubo da nortada
onde o tacto é insensíbel e hai agullas
afiadas na mesma mola que a carícia
todo regresa ao seu centro e no seu límite

nunca máis procures carcasona
hai un bosque entre ti e o que xa fuches
milenário en húmus terra estéril
e anoitece con vagar entre os teus ollos.

(De *As palabras no espello*)

Santiago de Compostela